

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **L.G.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 29 stycznia 2025 r., kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 22 lipca 2024 r., sygn. akt VI Ka 1221/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie

z dnia 5 czerwca 2023 r., sygn. akt III K 1318/21

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć oskarżycielkę posiłkową kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;
- 3) zasądzić od J.L. (wcześniej G.) kwotę 300 (trzysta) zł na rzecz L.G. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie, wyrokiem z 5 czerwca 2023 r., umorzył postępowanie karne wobec L.G. o czyn z art. 284 § 2 k.k.,

wobec jego znikomej szkodliwości. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy i oskarżonego Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie, wyrokiem z 22 lipca 2024 r., uniewinnił L.G. od zarzucanego mu czynu przywłaszczenia powierzonego mu samochodu w okresie od 17 lipca 2021 r. do 6 września 2021 r. na szkodę J.L. (poprzednio G.).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej. Podniósł w niej zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia tj.: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na nieprawidłowym przeprowadzeniu kontroli apelacyjnej przy braku wszechstronnej oceny sprawy, pominięciu obowiązku rozważenia wniosków i zarzutów apelacji w perspektywie zasad prawidłowej oceny dowodów i całokształtu akt sprawy a ponadto braku wyjaśnienia powodów uwzględnienia dowodów i twierdzeń przeciwnych do uznanych za udowodnione prowadzące do bezpodstawnego uwzględnienia apelacji; art. 458 k.p.k. przez dokonanie dowolnej oceny dowodów z pominięciem obowiązku uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy; art. 284 § 2 k.k. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia prowadzące do stwierdzenia nieważności umowy zakupu samochodu. Przy tak sformułowanych zarzutach pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedziach na kasację obrońca oraz oskarżony wnieśli o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej okazała się oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Kwestią kluczową w przedmiotowej sprawie było ustalenie strony podmiotowej, a więc zamiaru oskarżonego co do przywłaszczenia samochodu. Przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. należy bowiem do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Zachowanie sprawcy musi być ukierunkowane na określony cel, którym w tym wypadku jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób, co oczywiście

wyklucza możliwość popełnienia tego występku z zamiarem wynikowym. W tym kontekście na aprobatę zasługiwało procedowanie Sądu Okręgowego w Warszawie, który zainicjowany zarzutami apelacji, podjął się wyjaśnienia zamiaru towarzyszącego oskarżonemu i zbadania powodu niezwrócenia rzeczy, nie poprzestając na samym fakcie nie wydania samochodu. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że Sąd drugiej instancji, wbrew wywodom skarżącego, zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. rozważył wszystkie wnioski i zarzuty apelacji a na podstawie art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. wskazał jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze dowodach oparł się i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz przytoczył okoliczności, które miał na względzie uniewinniając L.G. Trzeba też odrzucić tezę skarżącego jakoby Sąd orzekający podważył podstawy umów kupna sprzedaży samochodu i darowizny środków finansowych na jego zakup, bo takich wniosków próżno szukać w motywach zaskarżonego kasacją wyroku uniewinniającego.

Analiza całokształtu materiału dowodowego doprowadziła Sąd odwoławczy do konkluzji, że po stronie oskarżonego nie było zamiaru przywłaszczenia powierzonego mu samochodu, a tym samym L.G. nie popełnił zarzucanego mu występuku. Ustalając brak zamiaru przywłaszczenia samochodu Sąd Okręgowy przyjął – bazując na m.in. zeznaniach pokrzywdzonej - że oskarżony z okoliczności sprawy miał podstawy wywodzić, że oskarżycielka dąży do przeniesienia własności auta na niego. Takie wnioskowanie było w pełni uprawnione i pozostawało pod ochroną art. 7 k.p.k., albowiem L.G. w dniu 6 września 2021 r., a więc w zasadzie niezwłocznie po wezwaniu przez J.L. do uregulowania stanu rzeczy związanego z samochodem, przyjechał do niej, aby zgodnie z propozycją oskarżycielki przepisać własność samochodu na niego. To pokrzywdzona, pomimo wcześniejszych ustaleń, ani nie odebrała pojazdu, ani nie dokonała transakcji przeniesienia jego własności, a w zamian, o godzinie 23.00, złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa.

W tym stanie rzeczy, nie dostrzegając potrzeby powtarzania argumentacji jasno wyłożonej w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku, która zasługiwała na pełne uznanie, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

[WB]

r.g.